

Desterros confinados

Estou agardando a hora en que os galos voan
polas nubes rosas das batallas do solpor.
Observo a natureza durmida a través da súa particular escuridade.
O frío apodérase do meu corpo ata converterse en afecto
e as persoas tentan facer das penurias un sorriso prefabricado.
Ti aínda preguntas o porqué...
As miñas explicacións chegan aos teus oídos
coma un xélido folgo primaveral.
Morro cada noite a causa dos poemas que me afogan a alma
sumíndome na súa escravitude.
Unha escravitude que me cega de todo xuízo
facendo os meus días máis soportables.
Estás condenada a unha corentena,
escoitarás berros fríos
e recordos doutra existencia.
Ti estabas nese encerro mentres eu vía pasar
nas noites de lúa chea o holandés errante.

Sinto que vivo en dous días consecutivos perdidos no tempo e dos que non podo saír.

Sen tempo para a loita

Vivo nunha cova, durmida e atada.
Teño uns prismáticos para ver pasar
o mundo diante de min, distante.
Bérranme pero non reacciono,
caio de xeonllos.
E vexo as follas brancas das árbores
que me enterran nun bosque cando estou soa.
Caen como a neve,
só son follas en branco
e o escrito bórrase coa chuvia da fiestra.
E non articulo palabras razoables,
os meus oídos sangran formando pozas ao redor de min.
E caio sen conciencia na miña tumba.
Paso noites brancas e negras,
quero xogar ás cartas coas Furias.
Quero levantar as piquetas,
pero eu son o minotauro
e vivo sentada diante desa parede.
Sen tempo de fuxir.

Oggi, no domani

Hoxe, non mañá será cando espertes
do teu sono.

Hoxe, non mañá será cando as fábricas exploten,
e os libros pechen caladamente as chemineas.

Cando atopemos unha balsa en ríos de vermello sangue de viño.

Pero segues aí sentado brindando co teu amigo.

Coa face descompuesta duns pés verdes
co soldo dun balón e o diñeiro defunto
que profanas nunha tumba.

Sen oír a desesperación dos berros pola rúa,
sen ver a sombra xa perdida dunha pedra.

sen contar as mortes detrás do sol dunha descarada bandeira.

A capital do mundo

Non quero despedirme das árbores da miña fiestra
cando se me aparezan.

Nin da poesía aliada coa dor que pesa.

Non podo despedirme do cárcere das
pálpebras dos meus ollos.

Nin do longo camiño de cadeas que os meus pés
terán que andar.

Serán os sentimentos que aínda voan
ao meu redor nunha cúpula.

Será unha loucura lenta e invisible.

Será o desterro da feminidade do *big band*.

Serán as cancións xordas de noites afastadas
caendo en tristes camiños de pedra.

Serán as mañás nas que o sol non cantará ópera
mais as noites nas que a xente camiñará sobre a lúa.

Podo dicirche que os meus ollos proxectarán unha
única vía romana.

E que queimarei estes versos se o tempo non para.

Alea iacta est

Volveu ao frío de miradas que scrutaban as súas entrañas.

De policía dotados de permiso
que percorren os ollos das súas noites
paralizándoas.
De alaridos de guerra que hai que moderar.
Sen sentido, enfermizos.

Atopábase outra vez no dobre xulgado da súa vida,
e a dobre superiodidade do xuíz vaina vencer.
Á súa avogada puxéronlle unha camisa de forza.
As mans empezan a tremer.

Era unha intrusa na túa educación de centros de mesa,
era a muller tola que berraba sen sentido.
Era a pantasma dun cadaleito esquelético,
e o sinal do desterro.

Non acabedes coma ela...

Era o final insípido do teu paternalismo,
as palabras erróneas sen fala
e as túas bágoas interrogativas que se separan
nas vías dun tren.

Ave Caesar... e o que sobre!
Non pode haber rimas se é verso libre.